

הבימה
התיאטרון הלאומי

כוכב יאיר

מאת שלמה מושקוביץ

מאת שלמה מושקוביץ

בימוי: דדי ברון

תפאורה: טל ברימר

תלבושות: ענבל ליבליך

מוסיקה: אלון גלזינגר ואלון עדר

וידאו-ארט: יואב כהן

תאורה: זיו וולושין

משתתפים:

גבריאל, סופר: יגאל שדה

איתמר, נכה צה"ל: יובל סגל

יוליה, צעירה מחבר-העמים: אנה דוברוביץקי

מייק, קצין בכיר לשעבר: אלון נוימן

רעיה, אשתו, מורה להיסטוריה: עידית טפרסון

זהר, בנו של גבריאל: דני לשמן

מנהלת הפקה ועוזרת במאי: כנרת צור

עריכת תכניה: רות טון-מנדלסון

תחקיר ועריכה: שמואל רותם

צילום בחזרה: ז'ראר אלון

עיצוב תכניה: הדס צוקרמן

הפקת תכניה: מקאן אריקסון

הצגה ראשונה: 10 באוקטובר, 2010, אולם אריסון

משך ההצגה: שעה וחצי ללא הפסקה

ההכרעה

יוליה, בחורה אוקראינית צעירה, נשלחת מטעם משרד הביטחון לטפל בנכה צה"ל הגר בישוב על קו התפר. במקרה, היא נכנסת קודם לבית שכנו – סופר ידוע החי עם בנו המוזיקאי. פתיחותה, תבונתה ואישיותה הצבעונית, גורמים לו לספר לה שהוא מצוי במחסום כתיבה. בתגובה, היא מציעה לו שירותי "ריגול ספרותי": היא תספר לו מה מתרחש בבתי השכנים, המסוכסכים גם איתו וגם בינם לבין עצמם, וכך יחזור אליו כוח הכתיבה. נוכחותה, בכל אחד מהבתים, גורמת לתנועה מחודשת המעירה את הדמויות מקיבעונן ומחוללת בהן שינוי תודעתי עמוק תוך שהיא מסעירה אותם בכוח מיניותה ואישיותה.

Kohav Yair

By **Shlomo Moskovitz**

Directed by: **Dedi Baron**

Set Designed by: **Tal Brimer**

Costumes Designed by: **Inbal Lieblich**

Music by: **Alon Eder and Alon Glezinger**

Video-Art: **Yoav Cohen**

Lighting by: **Ziv Voloshin**

The Cast

Gavriel: **Yigal Sade**

Itamar: **Yuval Segal**

Julia: **Anna Dubrovitsky**

Mike: **Alon Neumann**

Raya: **Idit Teperson**

Zohar: **Danny Leshman**

Production Manager
& Assistant Director: **Kineret Tzur**

Program Editor: Ruth Tonn-Mendelson

Research: Shmuel Rottem

Photography: Gerard Allon

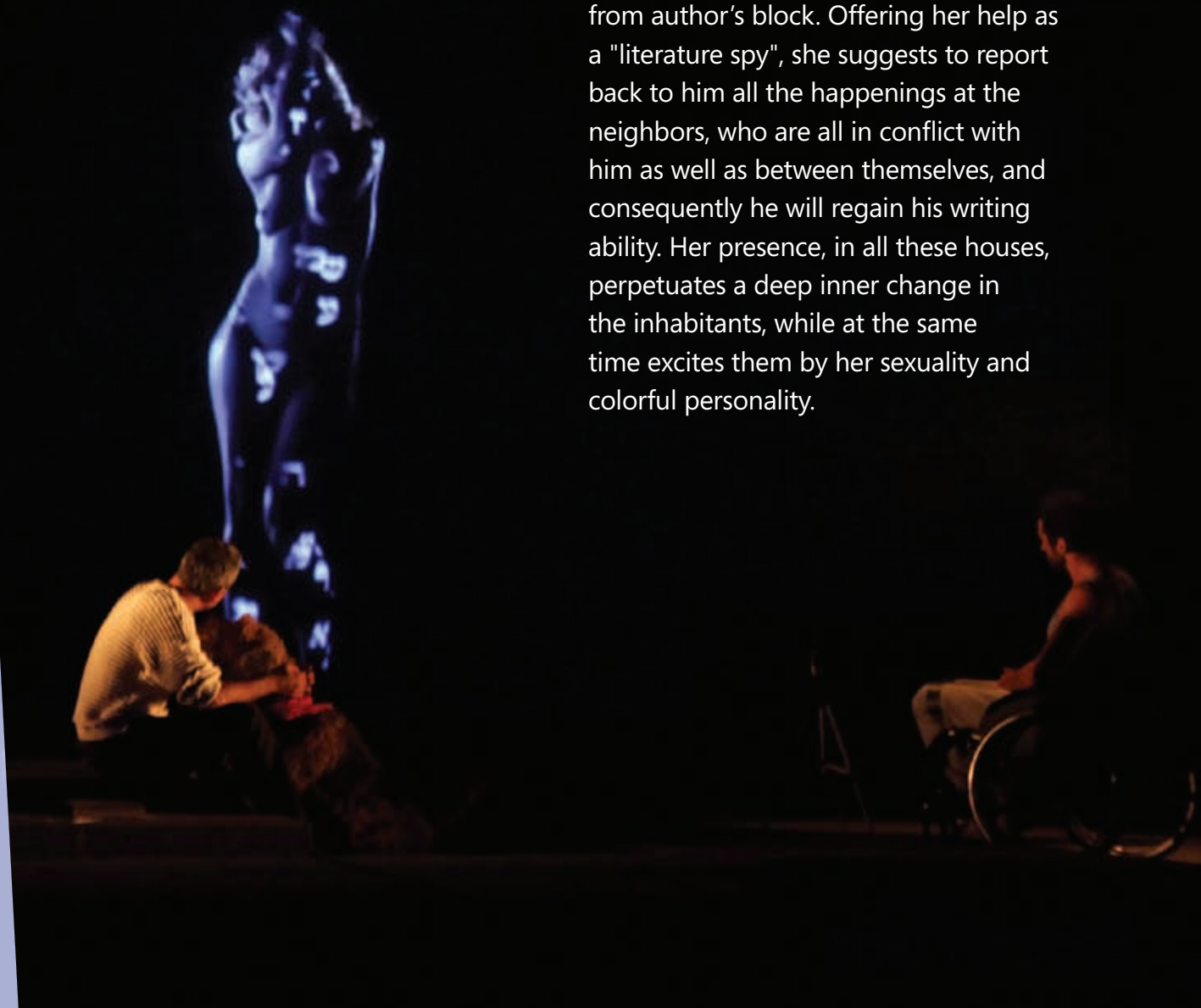
Graphic Design: Hadas Zukerman

Production: McCann Erickson

Opening: October 10, 2010, Arison Theatre
Length: 1 hour, 30 minutes with no interval

THE PLAY

Julia, a young Ukrainian, is sent by the Israeli Defense Ministry to take care of an IDF casualty who lives in a village near the the border with the West Bank. Entering the neighboring house accidentally, that of a famous author living with his musician son, she wins his confidence with her vivacious personality and discovers he suffers from author's block. Offering her help as a "literature spy", she suggests to report back to him all the happenings at the neighbors, who are all in conflict with him as well as between themselves, and consequently he will regain his writing ability. Her presence, in all these houses, perpetuates a deep inner change in the inhabitants, while at the same time excites them by her sexuality and colorful personality.

האפשרות לשינוי והגשמתו דרך השפה

ראיון משותף עם המחזאי שלמה מושקוביץ והבימאית דדי ברון

כיצד עובדים בשיתוף מחזאי ובימאית, שהם גם זוג בחייהם האישיים?
שלמה מושקוביץ: אומרים שלבני זוג קשה לעבוד ביחד, אבל אצלנו זה לא המקרה. לשמחתי, דדי ביימה את המחזות הקודמים שלי ועכשיו את "כוכב יאיר". התוצאות הן תמיד מעבר למה שאני מדמיין, מעבר לציפיותיי. היא מפתיעה אותי במה שהיא מצליחה לעורר מהטקסט. העבודה שהיא עושה היא הרבה יותר מ"לשרת את המחזה". זה לא אומר שפשוט לי לקבל את דעתה בקשר למקומות שצריך לקצר או לשנות מהגרסה המקורית שכתבתי. בעבר היה לי קשה הרבה יותר. במשך השנים למדתי לשחרר. היום אני מקשיב יותר, מבין מהר יותר כשהיא צודקת.

דדי ברון: שלמה חושף ונותן לי לקרוא בדרך-כלל רק בשלבים מאוחרים של הכתיבה. הפעם הראשונה שקראתי את "כוכב יאיר" היתה ביחד אתו, קריאה בקול רם, כשהיינו בנסיעה באיטליה. תוך כדי הקריאה הגענו למסקנה שהמחזה צריך עוד עבודה. היתה תחושה שזה עוד לא שם. הקושי הזה הוא חלק מהעבודה המשותפת.

שלמה: אני זקוק לעין נוספת, לפרספקטיבה נוספת, למישהו שיבחן את החומרים מבחוץ. במהלך הכתיבה יש מקומות שנותרים לא מפוענחים מבחינתי. לעיתים הכתיבה מחביאה משהו ולי אין המפתח לפענוח.

אני יודע שדדי תצליח למצוא את החיבור ביני לבין הקהל, שהעבודה שלה תוליד את המפתח לכך.

דדי: הפענוח מתרחש מרגע לרגע במהלך החזרות ובעזרת השחקנים. מדובר בתהליך של חיפוש אחר שפה. כל הזמן נשאלת השאלה – איך אני מעבירה את החומר הזה לבמה. עוד לפני החזרות אני רואה משהו בעיני רוחי, אתו אני מגיעה לחזרות כעונן. אבל במהלך העבודה אני לא מפסיקה לשאול שאלות.

בדרך כלל שלמה מגיע רק בשלבים האחרונים של החזרות, אבל הפעם הוא נפגש עם השחקנים מוקדם יותר. זה היה מפגש חשוב, מאחר ובמרכז המחזה עומדת דמות של כותב (גבריאל, אותו משחק בהצגה יגאל שדה). שיחה עם שלמה היתה חשובה כאן – לשמוע על חוויות של אדם כותב, על הקשיים שבכתיבה.

עם או בלי קשר ל"כוכב יאיר" האמיתי - ישוב של יוצאי צבא, על קו התפר - המציאות הנגלית בישוב המוצג על הבמה רחוקה מלהיות וורודה. האם הכוונה היא לומר משהו בנוגע למציאות הישראלית?
שלמה: חוליים רבים בחברה הישראלית קשורים, לדעתי, בטראומות הגדולות של העבר. ברקע נמצאת השואה, נמצאות המלחמות. הרבה צלקות. אנחנו מזהים את עצמנו במקום של הקורבן. אבל לאן הולכים מכאן? לדעתי, האנרגיה צריכה להיות מופנית אל היציאה מהתהום, לא להעמקת הקורבנות אלא לשינוי.

האם יש לנו יכולת להשתנות? – זוהי

מבחינתי השאלה המרכזית שמעלה המחזה. מההיסטוריה למדנו שאת העולם לא נצליח לשנות באמצעות הלבשה של אידיאולוגיה אחת שתתאים לכולם. השאלה הרלוונטית היא האם לכל אחד מאיתנו יש יכולת לשנות משהו בעצמו ומהם הכלים להביא שינוי שכזה.

לטעמי, כחברה אנחנו מצויים כיום בשפל. אנחנו מרגישים גדולים, אבל הגאווה הזו מסתירה משהו. הרב קוק היה זה שהעלה את השאלה כיצד יוצרים גדולה מתוך ענווה. הקושי הוא להיות גדול ועם זאת עניו. אני סבור שהחברה הישראלית עדיין לא הגיעה לאיזון בין גדולה וענווה. לא הצליחה להכיל את מה שנראה, לכאורה, כפרדוקס. המחזה מבקש להצביע על כך.

צריך להבין שהמקום של השפל, המשבר, הוא תנאי הכרחי לצמיחה. זה עוד פרדוקס שצריך לקבל בלי לפתור. בעברית המילה "שבר" קשורה גם לשפע – הביטוי "לשבור שבר", לשבור את הרעב, את המחסור, להביא מן התבואה. במילה שבר אין רק קרע וכאב, אלא היא קשורה לשפע.

נראה שהמקומות בהם אנו יכולים ללמוד משהו מהשפה מעניינים אותך. מהו מקומה של השפה במחזה?
שלמה: "כוכב יאיר", את זה אני מבין היום, נולד ממשפט אחד מתוך המחזה הקודם שלי, "שבוע": "לבני אדם יש מילים – הם יכולים לבחור לברוא איתם גן-עדן, הם יכולים לבחור לברוא איתן גיהנום". חז"ל אמרו כי "העולם נברא במאמרות" – כלומר, אבני הבניין של

המציאות הן האותיות והמילים, ושינוי המציאות תלוי בשינוי השפה. גם אני מאמין שהשפה לא רק מתארת מציאות אלא יוצרת אותה.

אם לחזור לעניין האפשרות לשינוי, אפשר לראות שהדמויות במחזה לא יכולות לחולל את השינוי בעצמן: איתמר ומייק פגועים לאחר שירותם הצבאי. גם גבריאל, הכותב, זה שמחזיק בידיו כלים של יצירה, של שינוי המציאות, תקוע גם הוא. אין לו יכולת לנצל את הכלים שבידיו. כדי לחולל את השינוי צריכה להגיע מישהי מבחוץ, זרה, כמעין רות המואביה. זוהי יוליה. מה שמייחד את יוליה הוא הפתיחות. היא לא באה עם ידיעה מוכנה מראש – גם העברית אינה שפת האם שלה. אבל מתוך האין של חוסר הידיעה היא מחפשת, מתוכו היא מולידה משהו. זוהי השפה שלה והיא מאפשרת הרבה, מאפשרת ריפוי של הדמויות האחרות במחזה. היא בסופו של דבר מחוללת את השינוי והיצירה. היא מחוללת תנועה, מחוללת בדמויות האחרות טלטלה תודעתית ובכך משנה את המציאות.

דדי: בעבודת הבימוי עולה העיסוק בשפה במונח קונקרטי. השפה היא כלי יומיומי, העולה מתוך הפעולות המסוימות של כל דמות. השפה של הדמות מציינת גם את תהליך הרגשי שהיא עוברת. את השינוי. אם ניקח את מייק – מדובר באיש עילג ממש בתחילת המחזה. העילגות הזו מבטאת את התקיעות שלו בחיים, ביחסים עם אשתו, למשל. אבל השפה שלו מתרחבת – זהו תהליך שהוא עובר במהלך ההצגה, תהליך של פתיחות לאחר. בסופו של דבר הוא מוצא את המילים.

גיבורי ההצגה חיים בשכנות זה לזה, ועם זאת רחוקים זה מזה מאוד. כיצד מטפלת ההצגה בנושא השכנות?

דדי: הטיפול בעניין הזה לא היה פשוט מבחינת הבימוי. בסופו של דבר בחרתי שלא להיצמד לסכסוך בין שכנים במובנו הקונקרטי. הבמה שעיצבנו היא מופשטת יותר, סימבולית יותר. הבמה

"אני סבור שהחברה הישראלית עדיין לא הגיעה לאיזון בין גדולה וענווה. לא הצליחה להכיל את מה שנראה, לכאורה, כפרדוקס. המחזה מבקש להצביע על כך"

שלמה: רבי נחמן הסביר את המילה משיח דרך המילה שיח. כלומר, המשיח קשור בדיבור ובשיחה עם האחר. השיח מביא את השינוי והגאולה. בהקשר זה אפשר לומר שאני לא שייך לדור המחזאים הפסימיים. להיות פסימי זו בחירה קלה, בעיני. להיות אופטימי זו משימה קשה. זה לא לשבת ולחכות, אלא להיות פתוח להתהוות ואפשרות השינוי.

והנה שוב חזרנו לעניין המרכזי – האפשרות לשינוי והגשמתו דרך השפה.

שלמה: נכון. אפשר לומר ש"כוכב יאיר" מעמיד במרכז את הדיבור הראשון: "לא תעשה לך כל פסל וכל תמונה". החטא שאורב לפתחך בכל דקה בחייך הוא הקיבעון. הפסל הוא הקיבעון – זהו הדבר שמסכן אותנו יותר מכל. עלינו לנצל את הזמן שברשותנו כדי לחפש דרכים חדשות, להגדיר מחדש. זה משהו שאני מאמין בו גם ככותב. קל מאוד להישאר במקומות המוכרים, הנוחים, ולהיאחז בהם. אני משתדל

להמשיך למקומות חדשים, לא ברורים. זו דרך קשה מנשוא, אבל אני חותר למקום של אין מוחלט ומתוכו מנסה לחולל משהו. נחשוב כאן שוב על המילה "משבר" – אי אפשר לצמוח בלי לשמוט. אי אפשר ללא האובדן, אחרת נישאר מקובעים.

המחזה במונח הזה מעלה הרבה תימות שקשורות ליהדות. אבל היהדות כפי שאני מבין אותה היא יהדות שהרבה מאיתנו שכחו – יהדות של פלורליזם ופתיחות. דמות חשובה אחרת ביהדות, הרש"ר הירש (הרב שמשון רפאל הירש) כתב: "איש למינהו, זאת כל התורה כולה". כלומר, הגדרת הסובייקט באה מתוך עצמו ולכן הדרך הפתוחה בפניו היא דרך של ריבוי. ההגדרה העצמית פתוחה לריבוי ולגוונים, כל עוד הם יוצרים עולם הרמוני.

ראיין: שמואל רותם

שכנים-שכנים

"יחסי שכנות טובה" - יש בכלל חיה כזו? נראה שהביטוי הזה מבטא בדרך-כלל שאיפה או תקווה והמצב הנפוץ בין שכנים הוא דווקא הסכסוך. חיפוש מקרי בגוגל יעלה את הצרופים השכיחים עם המילה שכן: "שכנים מטרידים", "רעש מהשכנים", "רטיבות מהקיר של השכן". סכסוכי שכנים יכולים להעיק מאוד על החיים בבית משותף. כמה מהם אף הסתיימו, רק בזמן האחרון, במעשי רצח.

חוקים וגישורים: חוקים מסדירים את השעות בהן אסור להרעיש בבתים משותפים ואת גובה הרעש שאותו אסור לעבור. בעלי מקצוע יסייעו להתקין קיר או תקרה המונעת רעש מהשכנים. במקרה של שכנים בעייתיים אפשר לפנות לעורכי-דין ומגשרים המתמחים בתחום זה. בישראל אף קיימת עמותה המרכזת הדרכה וסיוע למה שמוגדר כ"נפגעי שכנים".

לא חסרות סיבות לסכסוך: סירוב לשלם מיסים, ועד בית שפועל רק מתוך אינטרסים של חלק מהדיירים, חוסר תפקוד של ועד הבית, אי-שמירה על ניקיון באזורים המשותפים, ריב על מקום חנייה, אחזקת הגינה, רעש, בנייה לא חוקית, הפרעות בתום לב והטרדות הנעשות במזיד.

"נוהל שכן": מושג זה מגיע דווקא מהטרמינולוגיה הצבאית ונחשב לאחד השנויים במחלוקת מבחינה מוסרית בתולדות צה"ל. במהלך האינתיפאדה עשו חיילי צה"ל שימוש בתושבים פלסטינים במהלך מעצר של מבוקשים, פיצוי של חפצים חשודים ופעולות דומות כדי להפחית את הסיכון לחיילים עצמם. בשנת 2005 אסר בג"ץ את השימוש בנוהל זה.

שֶׁכֶן הוא גם אויב: לפי ההגדרה מילונית שכן הוא זה שגר בקרבתנו, באותו בנין או בבית סמוך אליו. שכן גם יכול להיות זה שיושב בסמוך אלינו - באולם התיאטרון או הקולנוע, ליד השולחן בבית הספר או באוניברסיטה. אבל השכן הוא גם זה הנמצא בסמוך לגבולות הישוב, בסמוך לגבולות המדינה - כלומר, הוא זה הנמצא מעבר לגבול. והנה השכן הוא במקרים רבים האויב. שכנותיה של מדינת ישראל, למשל, הן מדינות ערב, שלפחות עם חלקן היא עדיין במצב מלחמה.

הַשְּׁכָנָה - קביעה של ישוב, הבאת שלווה: הפועל שֶׁכַן מציין ישיבה במקום קבוע, הימצאות במקום מגורים. הפועל הַשְּׁכִין מציין פעולה של קביעה וישוב. אפשר לראות שבהקשרים רבים לפועל הזה יש קונוטציה של הבאת מנוחה ושלווה כמו, למשל, בביטוי "השכנת שלום".

מְשָׁכֵן - בית מסוג מיוחד: המילה מְשָׁכֵן פירושה הפשוט הוא בית, המקום ששוכנים בו, השימוש בה שונה במקצת. משכן היה הכינוי לאוהל מועד שהקימו בני ישראל במדבר. היום משתמשים במילה זו כדי לציין בניין המשמש למטרה מיוחדת - אמנותית, ציבורית, ממלכתית ועוד (משכן לאמנות, משכן הכנסת ועוד).

עוד באותו שורש - שמות נרדפים לאל: המילה שֶׁכֶנָה מציינת בעברית את רוח הקודש, את האלוהים, מתוך כך שהאל שוכן עם בני ישראל ובתוכם. הביטוי "שוכן עד" גם הוא כינוי לאלוהים.

לשמוע עם הלב

תיקון וגאולה נשיים
במחזותיו של
שלמה מושקוביץ
פרופ' גד קינר

אגדה הנטועה במציאות הישראלית

"כוכב יאיר" – על פי הויקיפדיה: יישוב בדרום השרון, הוקם על ידי אנשי ליכוד ונקרא על שמו של מפקד לח"י יאיר שטרן (בגרמנית: כוכב); מקום בו גרים רבים מבכירי המערכת הבטחונית בישראל.

במקום ממשי והיפר-ישראלי זה, או דומה לו, גרים בכתיים שכנים "עם גינה וגג אדום", כמו באגדות, שלושה גברים המסוכסכים עם עצמם ועם סביבתם. גבריאלי הוא סופר אלמן, הסובל מחסם יצירתי ומהעדר תקשורת עם בנו; איתמר, נכה צה"ל, משותק גופנית וריגשית ומנותק ממשפחתו; מייק, מפקד ששוחרר מן הצבא בשל עבירה פלילית חמורה שביצע בשטחים בקהות חושים מוסרית, ושרוי בקרע עמוק ומתמשך עם אשתו רעיה, שהיא, ולא במקרה, מורה להיסטוריה.

לתוך כך נקלעת יוליה, יפהפייה אוקראינית צעירה. להלכה – מטפלת מן המניין, שנשלחה אל איתמר מטעם משרד הביטחון; למעשה, מטפלת בעלת שיטות יוצאות דופן, הגואלת את הגברים נטולי הביטחון מקבעונותיהם ומשנאתם העצמית, ומקנה ניחוח רך, סוריאליסטי, אגדתי, פיוטי ונשי לשמו הלוחמני של המקום: "כוכב יאיר" פשוטו כמשמעו – הכוכב שיאיר, ויהפוך את היצירה לאלגוריה אופטימית על סיכויי התיקון והישועה של החברה הישראלית, השרויה באפלה מוסרית ובעירורן ריגשי.

חניכה בגרסה הפוכה

המחזאי שלמה מושקוביץ מחבר אגדות בימתיות, המעוגנות בהווי הישראלי ומתייחסות אליו, אך שורשיהן נעוצים דווקא בשפה ובמקורות היהודיים הקאנוניים, ש"היהודי החדש", הציני, הכוחני, ניסה משך שנים להתכחש להם. משליו הדרמטיים על המציאות הישראלית מעמידים מושגים מקובלים על ראשם, ובוראים מציאות בימתית רווית חמלה, יופי ויחסי אנוש כנים ואמפטיים, היונקים מפרשנויות חילוניות ואפיקורסיות להכעיס לטקסטים מקודשים.

שני מחזותיו שהועלו ב"הבימה" (מתוך חמישה שהופקו עד כה) בבימויה של דדי ברון – "שבוע" (הועלה ב-2003) ו"כוכב יאיר" – הם "מחזות חניכה" והיוודעות פסיכולוגית

ורוחנית, אלא שבאורח פרדוקסלי כאן "הנחנכים הקלאסיים" הם החונכים, או ליתר דיוק, החונכות.

ב"שבוע" יוזמת תלמידת התיכון המתוחכמת נטע את תהליך פירוק משפחתה באמצעות האינטרפרטציה הפרובוקטיבית שלה למיתוס הבריאה על מנת להשיב את אמה, תמר, הסופרת הכותבת למגירה, לחיק האקס המיתולוגי שלה, המשורר עמנואל, המופיע כמין ג'יימס דין, גיבור אגדות קולנועיות מודרניות, כאביר האפוקליפסה והתחייה המשפחתית על האופנוע השחור.

גם ב"כוכב יאיר" החונכת היא בלתי צפויה: יוליה הגויה, הזרה, הסקסית. דווקא היא, הנסיכה (בניגוד לאגדה ובסתירה למציאות הישראלית השוביניסטית), מעירה את הנסיכים הצברים המצ'ואיסטים מתרדמתם, ומעוררת במיניותה המתפרצת והמוחצנת את הפנטזיות החושניות שלהם שהתממשותן, כביכול, תהפוך להתגשמות הפנטזיה האולטימטיבית: מימוש ה"אני" האמיתי, המוכחש והמודחק של הדמויות. בשתי היצירות כרוך מהפך זה בחזרה אל השלב המכונן של הבריאה, וקשור בגילוייה מחדש של המילה המעניקה פשר לקיום – כי הרי העולם נברא במאמרות, כדברי חז"ל.

קריאה לא שגרתית במיתוסים

שני מחזותיו של שלמה מושקוביץ מתכתבים עם מיתוסים. בראיון לרגל עליית מחזהו "שבוע" טען המחזאי, כי מסגור העלילה המשפחתית בתבנית העלילה המיתית של שבוע הבריאה אמור להמחיש שמדובר בתהליך: השבוע אינו ריאליסטי, אלא שרשרת של שלבים בהתפתחות רגשית המובילה למהפך. אולם דומה כי מיתוס הבריאה והלידה

הרוחנית מחדש, כפי שעוצב ב"שבוע" וב"כוכב יאיר", נועד גם להבליט את הזרת התפישה היהודית האורתודוקסית, שעל פי הפסיכולוג אריך פרום מייצגת את נצחון הכוחות הפטריארכליים על פני הכוחות המטריארכליים. אם בגישה המסורתית האל הגבר "בורא עולם בהבל פיו", הרי שעל פי המחזות, המתכתבים היטב עם עליית יוקרתן של התורות הפמיניסטיות של העצמת האשה, היוצרות מתהפכות.

ב"כוכב יאיר" חושפת האישה, "המטפלת", את החברה הישראלית הפאלוצנטרית, הכובשת, במלוא חולשתה. אל נקודת השפל המשברית יש לשקוע על מנת להיגאל, בבחינת ירידה צורך

עליה - בדומה ליוסף המקראי שלקה בהיבריס של אני ואפסי עוד, ונאלץ להיקבר בבור על מנת להכיר באפסותו ולהיות נכון לסליחה ולפיוס עם קרוביו.

עוד בהתכתבות עם המיתוס המקראי, מגורשות הנפשות הפועלות במחזה "שבוע" מגן העדן הבורגני המדומה של המשפחה המושתת על יסודות שיקריים. ב"כוכב יאיר" הגברים ניצלים מ"גן העדן" של הקיבעון התודעתי, המוזן על ידי מיתוסים גבריים של שליטה וכוחנות, "בטחוניזם" פוליטי מדומה, שאינו אלא איצטלה להתבצרות כל אחת מהדמויות הגבריות בפחדיה האישיים, בטראומות שלה ובעמדותיה הקשיחות כלפי "האחר".

במובן זה "כוכב יאיר" הוא מחזה פוליטי מובהק, המציג תובנה שאף מחזאי ישראלי ממי זכר לא העז מאז חנוך לוין להציגה בישירות ובצלילות כזאת - ששורשיה של הפרנויה הבטחוניסטית הישראלית נעוצים בחוסר ביטחון עצמי ובזהות אישית מעורערת.

כוחה של יוליה

בעוד "שבוע" מעוגן במיתוס המקראי, הרי ש"כוכב יאיר" מבוסס יותר על קריאה בלתי שגרתית של מיתוסים חברתיים-עכשוויים. דמותה של יוליה מאששת, לכאורה, בחזותה ובמיניותה הבוטות את המיתוס הפולקלוריסטי הסטריאוטיפי של הרוסייה "הזנותית", אולם במקום לדחות אותו, היא בוחרת להפריכו מבפנים על מנת לרפא באמצעותו את הדמויות הגבריות מתסביכיהן ולאחות את מערכות היחסים הזוגיות והבין-דוריות שבהן היא נתקלת. למטרה זו היא מגייסת כמשחק תפקידים תראפויטי את מכלול היבטיו וריבוי פניו של מיתוס הקדושה-הקדשה - "האישה" ו"הרוסייה" כזונה, כמאהבת, כאם, כפסיכולוגית, כחברה וכלסבית - ומטרת אותם מן הסיגים השליליים שדבקו בהם.

השם יוליה מהדהד מצד אחד את סמל האהבה השקספירית הרומנטית, האולטימטיבית ומצד שני, משרטט "פרחה" רוסייה מצויה והמונית - תוצר הפנטזיות של הגברים אליהם היא חוברת. בתור שכזו ספק אם היא נהנית מקיום עצמאי, או שאינה אלא אשלייה מתעתעת הנעלמת בסוף המחזה כלעומת שבאה. אך לאמיתו של דבר הופכת יוליה מאובייקט מיני לסובייקט מתוחכם, בעל תודעה ונקודת ראות, ומנערת את כל מערך המושגים המקובל בארץ לגבי יחסי המינים, היחס לשפה, היחס לפרונגרפיה, מין ואהבה, והיחס המעוות לאתוס הגבריות הצבאית.

יוליה, בדומה לנטע ב"שבוע", ניחנת באינטואיציה נשית מפותחת, העולה בעוצמתה על השכלתנות הגברית העקרה והמיליטנטית. כך מצטיירת יוליה כגלגול התבנית הדרמטית הקלאסית של ה"זרה", האורחת לרגע הרואה כל פגע, הרווחת במחזות איבסן מגברת לינדה ב"בית בובות" ועד לאשת עכברוש ב"אילוף הקטן", או כגיבורה המנסה לגאול את חיי הדמויות בתחנות המצוקה בהן הן נתקלות במסען בעולם דוגמת אינדרה ב"מחזה חלום" של סטרינדברג. בה בעת דמותה גם שואבת מן המקורות היהודיים: יוליה היא מעין משולח מסתורי, אחת מל"ו הצדיקים, הבאה להציל את העולם, כשעצם זרותה המטאפורית וכוחות הניבוי המטאפיזיים שלה, מקנים לה את היכולת לראות את הדברים ראייה ראשונית, מקורית, ולתקנם.

כוחה של המילה

מחזותיו של שלמה מושקוביץ הם בשונה מן הזרמים המובילים בדרמטורגיה העברית הגברית מחזות רומנטיים, ניטשיאניים, משום שהם מגלמים אמונה בכוחות הצמיחה והבריאה האורגניים, הנובעים מן הכאוס, מן התהו-ובהו, ממעמקי היצר והליבידו,

מקומה של השפה

מהמקום בו הרציו והמוסר המקובלים נכשלו. הדברים קשורים לבלי הפרד במהפכה הנשית שנשקה העיקרי, החוזר וטווה את החוט המשולש של יצר, יוצר ויצירה, הוא השפה, המילה.

במרכז הבמה מציב מושקוביץ את השפה העברית. האובססיה של דמויותיו עם השפה היא כמעט קבלית, מה גם שהיא מיוחסת לדמויות שאיתן היא הכי פחות מזוהה בתודעה הפופולרית - בחורה "קולית" ו"טרנדית" ב"שבוע", ועולה חדשה ב"כוכב יאיר". מושקוביץ חובר כאן לאמונה בסגולות הבריאה, היצירה וההרס של המילה במסורת האקספרסיוניסטית של המחזות העבריים המזוהים עם ימי הבראשית של "הבימה" - "הדיבוק" המיתולוגי, שבו חנן מנסה להשיב לעצמו את אהובתו לאה בוריאציות אסורות על שמה ומת בשל כך, ו"הגולם", שבו בורא המהר"ל בהבל פיו יצור הקם על יוצרו. מדרך הטבע הדמויות הבולטות ביצירותיו של מושקוביץ הם סופרים, אמני שפה הסובלים מחסם מילולי, שאיננו אלא מושג נרדף לאובדן זהותם, לכן גם מתאפיין סגנונו של מושקוביץ בעירוב של שפת היום-יום, הסלנג, השפה הבוטה, הפרימיטיבית של האני הפרטי, העכשווי, אובד הדרך, והשפה הגבוהה, התקנית, הפיוטית, ההיולית, הקמאית, שפת התיקון של האני היהודי הקיבוצי והנצחי. הקשר עם השפה הוא נשי, חווייתי, אינטואיטיבי, ולכן אין פלא שבמקרה אחד שפת גופה של האישה הוא המשיב לגבר את חיותו וחיוניותו, ובמקרה אחר מוצא היוצר את הלשון שאבדה לו בהצבעה מקרית על מילים במילון.

אין זה מקרה שהמילה הראשונה, שמאתרת יוליה במילון, היא "שפה". מילה זו כורכת בכפיפה אחת משמעויות לשוניות וארוטיות-חושניות, הקשורות גם במין, גם באהבה, וגם ביצירה - יצירת האדם, יצירת האישה, יצירת אמנות, זיווג משולש שבזכותו העולם קיים. לכן אך טבעי הוא שמחזותיו של שלמה מושקוביץ, כיצירות דרמטיות רבות, הם גם מחזות ארס-פואטיים ומטא-תיאטרוניים: מחזות על מחזות, על כתיבה, על הקשר העמוק והמפנה בין אמנות לחיים הנוצר בזכות המילה, ומי שמופקדת עליה: האישה, בוראת החיים.

לגור עם אנשים כמוך על ישובים קהילתיים בישראל

ישובים הומוגניים. מאחורי הקמה של ישוב הומוגני, עומדת השאיפה להעניק לאנשים הבאים מרקע דומה את האפשרות לגור בסביבה אחת. בסביבה הזאת יוכלו להרגיש "בבית", להרגיש במרחב הפרטי שלהם. ישוב הומוגני מאפשר סביבה נוחה לדייריו, מספק שלוה שלא תוכל להיות מופרת על-ידי אינטראקציה עם זרים מסוג כלשהו (אינטראקציה שמתרחשת כל הזמן בעיר הגדולה).

ועדות קבלה. כל הישובים הקהילתיים בישראל נוקטים היום בהליכי קבלה. ועדות מסננות את הפונים המעוניינים להצטרף אליהם. ל-52 הישובים הקהילתיים שהוקמו בשיתוף עם הסוכנות היהודית מגיעות מדי שנה כ-600 פניות, אך רק 200 משפחות מתקבלות. לא אחת טוענים אלה שנמצאו לא מתאימים להתקבל שהם הופלו לרעה. מבוגרים, נכים, חד-הוריים, הומואים, חסרי השכלה פורמלית מוצאים עצמם חסרי סיכוי להתקבל לישובים הקהילתיים.

שירות צבאי כתנאי קבלה הכרחי. נראה שערכים הם בעלי הסיכויים הנמוכים ביותר להתקבל לישוב קהילתי כיוון שבתקנון הישוב מצוי סעיף הנוגע למילוי חובת שירות ביטחון. הראשונים שניסו להתקומם נגד המצב היו בני הזוג קעדאן מבקה אל-גרביה, שרצו להתקבל לישוב הקהילתי "קציר". הזוג קעדאן עתר לבג"ץ ב-1995 וזה קבע במארכס 2000 כי "חובתה של המדינה לפעול בשוויון משתרעת על כל פעולותיה והיא חלה איפה גם לעניין הקצאת מקרקעי המדינה". למרות זאת, בג"ץ לא הורה למדינה ולישוב קציר לקבל את משפחת קעדאן, אלא המליץ כי עליהם "לשקול את בקשתם של העותרים". בג"ץ קעדאן לא שינה את המציאות. עד היום הוגשו מספר עתירות נוספות בהן נטען כי הישובים הקהילתיים בנויים על קרקעות מדינה ששייכות לכלל הציבור במידה שווה, אך המצב בפועל לא השתנה.

נדל"ן לאנשי צבא. מאז הקמת המדינה הוקמו בישראל שכונות וישובים שיועדו למגורים של אנשי צבא. גם בעשורים האחרונים פועל הצבא לשווק פרויקטים נדל"ניים לחייליו וקציניו. ב-1987 ייסד חיל-האוויר מנהלת מגורים שתבנה לאנשי הקבע בחיל את בתיהם בקרבת הבסיסים. ב-1995 עברה מנהלת פרויקטי המגורים לפעול תחת אגף משאבי אנוש בצה"ל, ומאז היא מבקש להעניק פתרונות דיור איכותיים ומוזלים (כ-10 עד 15 אחוזים פחות מחירי השוק) לכלל אנשי הצבא. מנהלת הפרויקטים מתמחה בבניית בתים צמודי קרקע בלבד ועד היום היא בנתה כ-5000 בתים כאלה ברחבי הארץ (ביבנה, רעות, ראש העין, מודיעין, גדרה, נצרת עילית, כרכור, עכו, קיבוץ נגבה ורחובות). המנהלת מתחרה בקרנות נדל"ן ובחברות יזמיות אחרות, מפעילה מערך שמאים ומהנדסים, מקיימת תחרויות אדריכלים ומפרסמת מכרזים לקבלנים. היא מפעילה גם מערך פרסום ושיווק ומלווה את אנשי הצבא הרוכשים חלק בפרויקטים.

הנתונים רוכזו מתוך העיתונות
בצילום: כוכב יאיר צלם; אורי, מתוך ויקיפדיה

"יהדות השרירים" תחייה לאומית של גוף וכוח

מקובל לחשוב שהכוחנות והמאצ'ואיזם של הגבר הישראלי הממוצע קשורים לשירות הצבאי ולחספוס הצברי; אנטי-תיזה לדמות היהודי החלש, קורבן הרדיפות. מסתבר שמקורות המאצ'ואיזם הישראלי מוקדמים מאוד ועולים כבר עם ראשית הציונות בסוף המאה ה-19. על הדברים אפשר ללמוד מתוך הטקסטים של הוגי הדעות הראשונים של הציונות באותה תקופה.

הסיבות לאנטישמיות על-פי י"ל פינסקר

י"ל פינסקר (1821-1891), הוגה דעות, מראשוני הפעילים הציוניים ומראשי "חיבת ציון", פירסם בשנת 1882 ספרון בגרמנית בשם "אוטואומניפיציה". בספרון דוחק פינסקר בעם היהודי לפתור את בעיותיו באמצעות תחייה לאומית. כך מנתח פינסקר את הסיבות לאנטישמיות המודרנית של סוף המאה ה-19 (בתרגומו של אחד-העם):
"כה ראה העולם הזה בעם הזה את התמונה המחרדה של מת המתהלך בין החיים. התמונה הזו מעולם הרוחות, תמונת מת תועה, תמונת עם שאינו מאוחד בגוף בעל איברים, שאינו קשור בארץ מיוחדת, שאינו עוד בחיים ובכל זאת מתהלך בין החיים... תמונה זו אי אפשר היה שלא תעשה בדמיון העמים רושם זר ומתמיה."

מקס נורדאו ודימוי הגוף של היהודי החדש

מקס נורדאו (1849-1923), הוגה דעות וסופר, ממייסדי התנועה הציונית, חיבר ב-1900 מאמר תחת הכותרת "יהדות השרירים". חזונו של נורדאו מתאר במאמר זה את הציונות כמונחי שיקום הגוף והגבריות:
"אנו חייבים לחשוב על כך, שעלינו ליצור שוב יהדות של שרירים! שוב - כי ההיסטוריה מעידה, שיהדות כזו כבר היתה. זמן מרובה, מרובה מדי, עסקנו בהמתת בשרנו."
ב-1901, בקונגרס הציוני החמישי בבזל, אמר נורדאו:
"לאותם היהודים, שיש להם פרוטה בכיס ושעת פנאי, יכולים אנו, כמוכן, עוד פעם ליעץ, לשקוד על ההתעמלות... הרעיון על דבר חנוך יהדות של שרירים נתעורר כאן, הנוער היהודי המשכיל תפס אותו, ואין ספק, כי הוא יגשים אותו יותר ויותר."

התרשמותו העמוקה של הרצל מחוסנם של היהודים בארץ

כוונתו של הרצל היתה לאפשר ליהודים לעלות לארץ-ישראל בחסותם של המעצמות באותה עת. אלא שהקשיים לכך היו רבים. ב-1898 ביקר הרצל בארץ-ישראל ופגש בה את הקיסר הגרמני שביקר באזור גם הוא. בפגישתם סירב הקיסר להעניק חסות גרמנית להתיישבות היהודית בארץ. מאוכזב, החלה לחלחל אל ליבו של הרצל ההבנה כי מימוש הבעלות על הארץ ידרוש גם כוח. כך כתב א. חיות, בעודו מתאר את אותו ביקור של הרצל בארץ-ישראל:

"כשהסתכל הרצל בחבורת יהודים מכין סכלי ירושלים, רחבי גרם וגבוהים לבני הנפילים, ניגש אליהם, מישש את שריריהם המתוחים, צילם אותם ושלח לכל אחד שני מג'ידי (מטבע גבוה למדי) והודה להם. אם נוכל להביא לכאן עוד רבבות יהודים כאלה, העיר הרצל, תהיה כל הארץ שלנו."

ב-1902 כותב הרצל בספרו "אלטנוילנד" כך:

"בעבר, הילדים היהודים היו חיוורים, חלשים, מפוחדים. תסתכלו עליהם היום! ההסבר לשינוי הזה המפתיע, לכאורה, פשוט מאוד. הוצאנו אותם החוצה, לשמש, אחרי שחיו במרתפים אפלים, בצריפים של מצוקה ובחדרים של עוני. ידעו שצמחים נובלים בלי אור שמש, וזה נכון גם לגבי בני אדם."

יחזקאל חנקין - הלוחם העברי הראשון

יעקב יערי-פולסקין (1886-1944) עלה לארץ ב-1905, עבד במקומות שונים כפועל, אך היה גם אחד המתעדים החשובים של תולדות הישוב העברי. ספרו "חולמים ולוחמים", נכתב בידיש ותורגם ב-1922 לעברית וזכה לפופולאריות רבה בקרב חלוצי העלייה השנייה. בין השאר מתאר יערי-פולסקין את יחזקאל חנקין (1881-1916), ממייסדי ארגון "השומר". כך הוא כותב על דמותו:

"יחזקאל היה אחד השומרים והפועלים הכי חזקים בארץ-ישראל. בשריריו הקשים, בחזו המפותח היה ידוע בכל הארץ. מכל החלוצים שבאו לארץ חבב יחזקאל את בעלי השרירים... את החלוצים החדשים בחן יחזקאל כרופא צבאי. בעת שבחן את שריריהם יעץ לחלקם לשוּב למקום ממנו באו להיות שם פקידי חנויות כקדם. גם ל'אינטליגנטים', אשר דיברו רק על ספרים, יעץ לחזור ולהמשיך את אקסטרניותם... לאלה שהרבו לשאול על המסחר בארץ יעץ לנסוע עם האניה הראשונה לאמריקה במקום שהאפשרויות למסחר הן גדולות. רק במעטים מצא, אחרי הבחינה הגופנית והנפשית הנמרצה, את אשר ביקש... חנקין היה אדם בלתי רגיל, טיפוס חדש בקרב היהודים."

מתוך ספרו של מיכאל גלזמן, "הגוף הציוני - לאומיות, מגדר ומיניות בספרות העברית החדשה", הוצ' הקיבוץ המאוחד

שלמה מושקוביץ (כתיבה)

בוגר אוניברסיטת תל אביב במגמות משחק ובימוי, 1987. ביים את ההצגות: "הימים הנוראים לבועז" (פסטיבל עכו 86), "לואיז" (תיאטרון הסמטה), "ארבע כוסות תה וחצי כוס מים" (תיאטרון הסמטה 90), "נדודי לילה" (פסטיבל ישראל 90 - פרס ראשון), "נשים בלילה" (פסטיבל עכו וסמינר הקיבוצים). כתיבה: "קפיצה לחול" (1991, בבימוי דדי ברון), "טיול אופנועים" (1993, בבימוי דדי ברון). כ-2003 עלה מחזהו "שבוע" בהבימה וזיכה אותו בפרס נסים אלוני למחזה המקורי לשנת 2004 וכן בפרס אורה גולדנברג. ההצגה אף ייצגה את ישראל בפסטיבל "מדיטרנה" במילאנו.

משנת 2001 ועד 2010 תרגם לתיאטרון מחזות רבים, ביניהם: "מונולוגים מהוואגינה", "מותו של סוכן", "נערי ההיסטוריה", "פילומנה", "הדוד וניה", "הנסיגה ממוסקבה", "תקופת הסתגלות", "חתולה על גג פח לוחט", "איש הגשם", "תנאים של חיבה", "אהבה זה לא הכול", "שקר בנפשנו", "ללכת עד הסוף", "החגיגה".

כתב בשיתוף עם גיל קופטש כתיבתי תוכנית "זהו זה" וכן את הסדרה "הקוטב בידו" עם מוני מושונוב ושלמה בראבא. עוד בשיתוף גיל קופטש כתב את הסדרה "שתוק שואו". בשיתוף עם דב אלבוים כתב את "פרשת השבוע של גיל קופטש". כתב עם גיל קופטש את המחזה הסאטירי "חלק אינטגרלי". כתב עיבודים

ל"הם יורים גם בסוסים" ול"לונה" (סטודיו יורם לוינשטיין).

שימש כנהג מבחן, כתב רכב ועורך מבחני דרכים במגזינים "אוטו" ו"הגה". באותה תקופה השתלם בנהיגת מרוצים בבתי ספר שונים באירופה. בשנת 2004 הקים את "רבדים" - בית מדרש לכתיבה, שהוציא עד היום כשבועיים בוגרים.

דדי ברון (בימוי)

בוגרת החוג לתיאטרון, אוניברסיטת ת"א. בוגרת ביה"ס הגבוה לאמנות פלסטית בציריך, שוויץ. בין עבודותיה: בתיאטרון הבימה: "מונולוגים מהוואגינה", "שבוע" (זוכת פרס הבימה, 2004), "הזמנה לפסטיבל "מדיטרנה" במילאנו), "הנסיגה ממוסקבה", "תקופת הסתגלות". בתיאטרון הקאמרי: "לילה טוב אמא", "זה הים הגדול" (זוכת פרס מילוא 2007), "תרה". בתיאטרון בית ליסין: "דולפינים", "הדוד וניה". בתיאטרון לילדים ולנוער: "העדי של עדי".

בסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין: "חלק אינטגרלי", "המלך ליר", "לונה", "הם יורים גם בסוסים". אוניברסיטת תל-אביב: "חפץ". פסטיבל עכו 89: "אלוהים תציל אותי ממוולדת" (זוכת ציון לשבח). תיאטרון הסמטה: "קפיצה לחול", "תיק תק הזמן רץ", "טיול אופנועים". תיאטרון יובל בשיתוף הקאמרי: לא בדרך הביתה". תיאטרון סמי לוי לנוער: "מחוק". תיאטרון פרטי: "קח אותי מוריס". התיאטרון

העירוני בקיל, גרמניה: "רומיאו ויוליה". בטלוויזיה: הסדרה "שתוק שואו", הדרמה הקצרה "ההתערבות". באופרה: "ההטיפה מן הארמון" בבית האופרה של קיל, גרמניה. מורה לבימוי באוניברסיטת תל אביב.

טל ברימר (עיצוב תפאורה)

לידת 1980, ירושלים. אמנית ומעצבת, בוגרת המסלול ללימודי עיצוב תפאורה בשנקר. זוהי עבודתה הראשונה כמעצבת תפאורה בתיאטרון.

ענבל ליבליך (עיצוב תלבושות)

בוגרת "שנקר" במחלקה לעיצוב אופנה ולימודי תעודה בסטודיו "ברזין-שהם" לעיצוב פנים. בין עבודותיה בתיאטרון: בתיאטרון תמונע: עיצוב תלבושות ואבזרים ל"מקבת", "משהו בדרך הנה", "אדם גייסט", "איכה". תיאטרון בית לסין, פסטיבל "פותרחים במה": עיצוב תלבושות ל"פרינסס מרי 7".

בין עבודותיה במחול: עיצוב תלבושות ליסמין גודר, עודד גרף ויוסי ברג, איריס ארז, סהר עזימי אודליה קופרברג, נעה דר, מיכל מועלם, מיכל חרוסנסקי, בן בוכנבכר ועינת גנץ, רונית זיו ורנה שיינפלד. לאופרה: במסגרת הפקה של התזמורת הקאמרית הקיבוצית עיצבה תפאורה ותלבושות

ל"אימפרסריו" בבימויו של דני ארליך. עיצבה לאמנים בינתחומיים: אייל 8, דניאל לנדאו, גיא גוטמן. עיצבה חלונות ראוה לגרטרווד, אוליה וסקופ.

אלון גלזינגר (מוסיקה)

בוגר התיכון לאמנויות ע"ש "תלמה ילין" במגמת מוסיקה קלאסית. שירת בלהקה צבאית כזמר, פסנתרן ומעבד. כתב מוסיקה להצגות ב"תלמה ילין": "בית ברנרדה אלבה" ו"חסרת נדוניה". זוהי הצגתו הראשונה בתיאטרון הרפרטוארי.

אלון עדר (מוסיקה)

בוגר בית ספר רימון למוסיקה. בין עבודותיו בתיאטרון: "לילה טוב אמא", "תרה" (הקאמרי); "דולפינים" (בית ליסין); "קפצונים", "אורזי מזודות" (סטודיו למשחק יורם לוינשטיין). מועמד פרס מלחין השנה בפרסי התיאטרון בשנת 2008.

בקולנוע: "קמפינג" (סרט סטודנטים), "The Player", "חד גדיא" (סרט אנימציה), "מאחורי הקלעים-אבידות ומציאות". מוסיקה למיצבים של האמנית רוית גת. במחול: "סוסי ים" (פסטיבל "גוונים במחול"), "משלוש יוצאת אחת" (פסטיבל "הרמת מסך"), "בלי למצמץ" (פסטיבל "מחול לוחט"). מלמד מוסיקה בפנימיית שטיינברג בכפר סבא, בבית הספר הדמוקרטי הפתוח ביפו ובבית

תיקון השפה כתיקון המציאות

"מתחילה צריכים לצייר יפה יפה את הערך של הדיבור, את כוחו ופעולתו, את שורשיו הגדולים בכל המציאות בכל מדרגותיה, ואת יניקת שפעתו עד שבא לכלל דיבור מבוטא, ממוזג ממחשבה ונשמה פנימית ומאצילות קודש עליון.

וכל מה שיתבהר יותר הציור הזה, כל מה שיתברר יותר בכירור מדעי, מוסרי ואמוני, כן יתעלה הדיבור ויתקדש, וכן יהיה יחושו של האדם אליו בתכונה של רוממות קדושה, ואור החיים העליונים, המלאים כל עולמי עד, יזרח בו, וכה תגדל פעולתו, וירבה זיו אורו."

(הרב ראי"ה קוק, שמונה קבצים, קובץ ח', קפכ)

תארו לכם, רק תארו לכם עולם שבו כל אדם בינו לבינו, כורת ברית עם המילה ומתחייב בפני עצמו להוציאה לאוויר העולם רק אחרי שהיא "ממוזגת ממחשבה ונשמה פנימית ואצילות קודש עליון". עולם שבו, המילים, אבני הבניין של המציאות, מכוונות מציאות חומלת, שוויונית, תומכת ומחבקת את כל ברואיה, מציאות החותרת תמידית להשכנת הרמוניה בין ניגודיה, מתוך הכנת ההוראה הטמונה בעומקו של רעיון האחדות. רק תארו לכם...

שלמה מושקוביץ

בְּיַת זֵי, בְּנִין לְגוֹר בּוֹ: בְּיַתְנוּ נְמָצָא בְּרָחוּב
בְּיַאֲלִיק. בְּעִיר יֵשׁ הַרְבֵּה בְּתַיִם גְּדוֹלִים וּבְכָל
בְּיַת דִּירוֹת אֶחָדוֹת.

מתוך מילון "אבן שושן"

הספר לחינוך מיוחד "ברושים" ברמת אביב. בימים אלה מסיים להקליט אלבום ראשון עם שירים מקוריים.

יואב כהן (וידאו-ארט)

למד במחלקה לוידיאו, ניו-מדיה וקולנוע ניסיוני באקדמייה לאמנות ועיצוב בצלאל. בוגר בית הספר "סם שפיגל" לקולנוע וטלוויזיה. ביים ויצר וידאו-ארט עבור ההצגות: בית ליסין: "דולפינים", "בראנז'ה", "פרינסס מרי 7". בתיאטרון הקאמרי: "תרה", בתיאטרון באר שבע: "הביתה הביתה".

בתיאטרון חולון: "הרי את לעצמך". תערוכה בגלריית ברבור לסדרת העבודות (TEXT WORK 2005). זוכה 'קרן אמריקה ישראל' לבימוי ולצילום 2006. הציג את סרטו "קמח" בפסטיבל BERLINALE במסגרת ה-TALENTCAMPUS בכרליון. זוכה פרס הצטיינות ע"ש שרון עמרני, ולתמיכה מ"קרן גלפנד" על סרטו "השומר" שהשתתף בפסטיבל חיפה זוכה במקום ראשון בתחרות על שם "מעין ספיר". סרטו הקצר החדש "נקמה" נתמך ע"י "קרן סנונית".

זיו וולושין (עיצוב תאורה)

בוגר סמינר הקיבוצים בתיאטרון - תעודת הוראה, התמחות בכימיה ועיצוב תאורה. מעצב הבית בתיאטרון הערבי עברי, יפו ותיאטרון נוצר. בין עבודותיו: "החוטם" (ת' הבימה), "בית הרוחות" (פסטיבל רומא 2003), "אבות ובנות" (ת' ערבי-עברי ביפו, פסטיבל ישראל, פסטיבל ביטום 2003), "אח אח בום טראח" (ת' ערבי-עברי ביפו, זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2003), "טולי בלבולי" (דנה דבורין), "אישה בחולות" (ת' ערבי-עברי ביפו, זוכה פרס התאורה קיפוד הזהב 2006), "ארץ בוש" תיאטרון נוצר, "פשוטה" (תיאטרונטו 2007), "נשים זרות" (ת' ערבי-עברי ביפו, זוכה פרס התאורה קיפוד הזהב 2007), "פטר והזאב", "הצמיד של אופירה" (אורנה פורת 2009), "אלף לילה ולילה" (ת' הבימה בשיתוף ת' ערבי-עברי ביפו 2009) "סיפורי גילגמש" (ת' ערבי-עברי ביפו, זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2009).

השחקנים

יגאל שדה (גבריאל)

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 1986. בין תפקידיו - בתיאטרון הבימה: "ירמה", "ליל העשרים", "חתונת דמים", "בחורים טובים", "מלך היהודים", "משרתם של שני אדונים", "זעקי ארץ אהובה", "שלוש אחיות", "ביקור הגברת הזקנה", "השושנה המקועקעת", "החייל האמיץ שוויק", "הר לא זז", "מרי לו" (ריקודו), "חודש בכפר" (ראקטיין), "מלחמה" (ה), "אנטיגונה" (קריאון), "דיבוקים", "טיקוצ'ין", "אותו הים" (המספר). בתיאטרון באר שבע: "תמונות ציד", "אהובת החייל", "מותו של סוכן", "אילוף הסוררת", "דודתו של צ'רלי", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "טובת המולדת", "הביצה", "בורגנים", "דון דז'ואן", "מפיסטו". בתיאטרון הספרייה: "בשפל". בתיאטרון החאן: "אנה גלקתיה" (סורדו), "נוף ילדות" (ריימונד), "מידה כנגד מידה" (אנג'לו), "שמייים" (שילר), "הבתולה מלודמיר", "האשה מן הים" (הזר), "השחף" (קוסטיה), "השיבה למדבר" (עזיז), "נדל"ן" (ריק רומא). בתיאטרון הצלייה: "תנינים" (נאדל), ערב שירי אלתרמן.

יובל סגל (איתמר)

בוגר ביה"ס למשחק יורם לוינסטיין, 2000. עד גיל 22 היה אלוף הארץ בסיף. בין תפקידיו - בתיאטרון הבימה: "זוגיות", "במלחמה כמו במלחמה", "עקב אכילס", "צורה לאהבה", "הנאהבים והנעימים" (עזריאל), "חודש בכפר" (אלכסיי), "אכזר ורחום" (ג'ונתן שר בממשלה), "חתונה מושלמת", "אנה קרינה", "לילה במאי" (אבינועם). בתיאטרון בית ליסין: "דצמבר" בסדרות הטלוויזיה: "טירונות", "המכון", "פרשת השבוע". בקולנוע: "זמן אוויר", "מתנה משמייים", "לרקוד", "אלוהים של מלכה". בטלוויזיה: מנחה "טלסינימה", "קצרים", כותב ומככב בסדרת הטלוויזיה "טקסי דרייור" בערוץ 2 (רשת).

אנה דוברוביצקי (יוליה)

בוגרת "בית צבי", 2004. זוכת מילגות הצטיינות "עדה בן נחום", "ביל דאנפורט", "הירשפלד", ו"קרן תרבות אמריקה ישראל". בוגרת האקדמיה הגבוהה לתיאטרון

יגאל שדה

דני לשמן

יובל סגל

אנה דוברוביצקי

אלון נוימן

עידית טפרסון

"המדריך למתחילים", "חדשות מפתיעות", "שערוריה", "מה שלמה? מלמד אימפרוביזציה ומופיע במופע האלתורים "פרוביזורי".

עידית טפרסון (רעיה)

בוגרת בית צבי, 1984. בין תפקידיה - פסטיבל עכו 84: "שבועת אמונים". בתיאטרון החאן: "תהילה", "הדיבוק" (לאהלה), "פעמונים בירושלים". בתיאטרון הבימה: "המשפט", "נמר חברבורות", "הבית ברחוב שינקין", "משרתם של שני אדונים" (ביאטריצה), "מלך היהודים", "רוקדים בלונאסה" (מגי), "קן הקוקיה" (האחות ראצ'ד), "טנגו" (אליאונורה), "מונולוגים מהוואגינה", "שבוע" (תמר), "אליס", "בגדי המלך" (לילי מינרובה), "כתר בראש" (בת שבע), "אכזר ורחום" (אמליה), "הלהקה" (שולה), "פירושים" (פרידה), "שעה יפה ליוגה" (נלה), "לילה במאי" (תרצה). בתיאטרון באר שבע: "על קלות דעת וצביעות", "הביצה" (רוז), "מקהלת אי הסכמה", "תזמורת על תנאי" (עלמה), "תמונת צייד", "אילוף הסוררת" (קטרינה), "רק בימי ראשון", "לכודים ברשת" (רוז), "קומדיה של טעויות" (אדריאנה), "טובת המולדת" (ליז). בתיאטרון חיפה: "חיי נישואים" (תיאה). בתיאטרון בית ליסין: "פשעי הלב" (מג). בתיאטרון הקאמרי: "אלוהים יודע" (בת שבע), "אבודים ביונקרס" (בלה). בתיאטרון הצלייה: "גב' קליין" (פולה). בתיאטרון הספרייה: "בדמי ימיה", "כוכבים עם שחר" (אנה), "איך אוהבים האחרים" (פיונה), "שירת הג'רפה". בטלוויזיה: "שלמה המלך", "כן, מה?!". בקולנוע: "נישואים פיקטיביים", "עונת הדובדבנים", "מדורת השבט".

דני לשמן (זהר)

בוגר הסטודיו של יורם לוינסטיין, 2008. בין תפקידיו: "מתגלגלים" (צ'ארלי), "פיטר פן" (ג'ון/ילד אבוד), "המיקאדו" (נגקי פו), "לשמור על הכדור" (אנדי). בטלוויזיה: "השמיינה" (דורי), "סיפורי התנ"ך" (בלעם), "החצויה" (שחר), "השועלים" (מרוד). בקולנוע: "סופשבוע בגליל" (תומר), "עץ הלימון" (זריז). תרגם את המחזמר Merryly We Role Along עבור הפקת בית הספר של יורם לוינסטיין.

בתיאטרון - הבימה: "נפגעי חרדה". בתיאטרון בית ליסין: "אלוהי הקטל". בתיאטרון הקאמרי: "אשכבה", "קברט ליון", "רצח", "עולמה של איימי", "אנטיגונה", "מעופפי רישפון". בתיאטרון גשר: "רוזנקרנץ וגילדנשטרן מתים". בתיאטרון חיפה: "מדגסקר" (מלמן), "ספייסג'ים" (מייקל ג'ורדן). בין תפקידיו בטלוויזיה: "של מי השורה הזאת?", "מילואים", "חשופים", 2006. היה מיוצרי ומקימי המופע

"החטיפה מן המנזר" (גיתית), "בנימין זאב" (יוליה). בפרינג: "הדרך לג'אנה" (מונה), "מבוך המראות" (קריין). בטלוויזיה: "הבורר", "הכל דבש", "בין השורות". בקולנוע: "סיפור חצי רוסי".

אלון נוימן (מייק)

שירת בתיאטרון צה"ל, למד משחק ב-NYU בניו יורק וב-Mountview Theatre וב-School בלונדון. בין תפקידיו

בסנט-פטרבורג. בוגרת האקדמיה הגבוהה למוסיקה בסנט-פטרבורג. בין תפקידיה - בתיאטרון בית ליסין: "תה" (אניה). בתיאטרון חיפה: "עד התביעה". בתיאטרון הספרייה: "בית הבובות" (נורה), "משחקי חופשה" (קורינה), "ועידת פסגה" (אווה בראון), "הדה גאבלר" (גב' אלבסט). בתיאטרון באר שבע: "אפריל הקסום" (סופי). בהצגות ילדים: "נרניה" (מלכת נרניה),